

Em Là Ai Trong Anh

Contents

Em Là Ai Trong Anh	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Lá Thư Thứ Nhất	2
3. Chương 3: Jake Drummore	3
4. Chương 4: Lá Thư Thứ Hai	4
5. Chương 5: Lá Thư Thứ Ba	5
6. Chương 6: Lá Thư Thứ Tư	5
7. Chương 7: Lá Thư Thứ Năm	6
8. Chương 8: Lá Thư Thứ Sáu	6
9. Chương 9: Lá Thư Thứ Bảy (tờ 1)	7
10. Chương 10: Lá Thư Thứ Bảy (tờ 2)	8
11. Chương 11: Lá Thư Thứ Tám	9
12. Chương 12: Lá Thư Thứ Chín	10
13. Chương 13: Lá Thư Thứ Mười	11
14. Chương 14: Lá Thư Thứ Mười Một	12
15. Chương 15: Lá Thư Thứ Mười Hai	13
16. Chương 16: Lá Thư Thứ Mười Ba	13
17. Chương 17: Lá Thư Thứ Mười Bốn	14
18. Chương 18: Lá Thư Thứ Mười Lăm	14
19. Chương 19: Lá Thư Thứ Mười Sáu	15
20. Chương 20: Lá Thư Thứ Mười Bảy	16
21. Chương 21: Lá Thư Thứ Mười Tám	17
22. Chương 22: Lá Thư Thứ Mười Chín	18
23. Chương 23: Lá Thư Thứ Hai Mươi	19
24. Chương 24: Jake Drummore	20
25. Chương 25: Lá Thư Cuối Cùng	22
26. Chương 26: Kết Thúc	24

Em Là Ai Trong Anh

Giới thiệu

Nếu biết được cô ấy cũng như tôi, tôi đã không phải ân hận suốt bao nhiêu năm. Cuối cùng tôi cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ai-trong-anh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Tôi là bác sĩ tâm lý. Hôm nay là ngày nghỉ của tôi nhưng tôi vẫn đến bệnh viện. Tuy nhiên đây không phải nơi tôi làm việc, mà tôi đến với lý do giúp đỡ thằng bạn làm bên khoa nội.

Bạn tôi đang khám cho một bệnh nhân bị xuất huyết dạ dày. Người này không có người nhà. Nghe cậu ta nói cô ấy đang làm việc bỗng dưng lẫn ra ngất xỉu, nhân viên gọi cửa không được đành tự mở cửa vào thì phải đưa đi cấp cứu.

Và hiện giờ người này đang đòi xuất viện. Thằng bạn đó nhờ tôi ra lấy đồ dùng cá nhân giúp cô ấy.

Tôi nhận giỏ đồ từ nhân viên trực quây. Cũng không có gì nhiều, chỉ có một chiếc áo khoác mỏng, một chiếc khăn quàng cổ và một chiếc hộp hình vuông cỡ hộp kẹo Merci.

Không hiểu sao lại có chiếc hộp này nhỉ, cô ấy ở công ti mà.

Tôi đem thắc mắc này nói với thằng bạn. Cậu ta chỉ cười qua loa, bảo rằng thấy người nhân viên nói cái hộp này cô gái đó đi đâu cũng mang theo, có vẻ như là rất quan trọng.

Chiếc hộp cũng khá xinh xắn nhã nhặn, cộng thêm cái tầm quan trọng của nó đối với cô gái kia nên thu hút ngay sự chú ý của tôi.

Có một điều khiến tôi khá kinh ngạc, đó là trên hộp có gắn một dòng chữ:

Từ Colleen gửi tới Jake D.

Quên chưa giới thiệu. Tên tôi là Jake Drummore.

Thật trùng hợp.

Bởi từ trước tới nay, chỉ có duy nhất một người gọi tôi là Jake D.

Và cô ấy là mối tình đơn phương cuối thời trung học của tôi. Colleen Amy Froster.

2. Chương 2: Lá Thư Thứ Nhất

Chicago, ngày XX tháng 9 năm 2007

Thân gửi Jake D.,

Cậu mới vào trường được hơn một tháng. Và với khuôn mặt đẹp trai cùng tính cách thân thiện, ngay lập tức cậu đã trở thành một thành viên sáng giá trong hội những-người-nổi-tiếng. Cái tên Jake Drummore có mặt trên gần như mọi bảng tin của trường. Ví dụ như “Cuối năm nay bạn có đến dự prom của trường

không, các cô gái? Jake Drummores vừa thông báo cậu ấy rất háo hức được tham dự.” Hay “Jake Drummores vừa gia nhập câu lạc bộ nhạc kịch. Hãy đăng kí ngay hôm nay để được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cậu ấy.”

Nói thật là tớ chưa bao giờ có hứng thú với các thành viên của hội những-người-nổi-tiếng. Đúng hơn là tớ không thích bọn họ. Họ thường cậy thế bắt nạt những người như bọn tớ. Cậu cũng không phải ngoại lệ đâu Jake D. Cũng chính vì thế mà tớ lấy làm thích thú khi tên cậu được giương lên ở khắp nơi để mang ra làm chiến dịch quảng cáo.

Ồi những-người-nổi-tiếng... Ngoài cái mã đẹp và giỏi thể thao (hoặc giỏi văn nghệ và nhạc kịch) thì đa phần trong đầu họ chẳng có một cái gì. Ồ ngoại trừ việc hếch mặt lên và nói những thứ thô tục với người khác chẳng? Hay những cái liếc mắt đưa tình chuyên nghiệp, những cái nháy mắt lấp lánh, những nụ cười tỏa sáng và những nụ hôn ngẫu nhiên bỗng dưng? Phải rồi. Họ rất giỏi trong những việc đó nữa.

Tớ đã từng mong có ngày sẽ được đứng trước cậu và chỉ tay cười thẳng vào mặt anh chàng hot-face Jake D.

Nhưng mà thật kì lạ. Cậu luôn thu hút sự chú ý của tớ, điều mà chưa một người-nổi-tiếng nào có thể.

Tớ nghĩ là tớ bị bệnh. Mọi hành động của cậu đều khiến tớ chú ý. Từ những bộ trang phục cậu mặc hàng ngày, cho đến cậu gặp gỡ và nói chuyện với ai... Thậm chí cả việc cậu túm cổ một đứa đầu gấu vừa đánh tím mặt một cô bạn trong hội n-n-n-t (những-người-nổi- tiếng) của cậu (có thể là vì tội cô ta vênh vao).

Hôm nay hội bạn đã hỏi tớ có bị ốm không. Chỉ vì tớ chưa bao giờ đứng lại xem đánh nhau.

Có lẽ tớ bị điên rồi Jake D. à! Xem này, giờ tớ còn đang dành thời gian ngồi viết thư cho cậu nữa, dù cậu sẽ không bao giờ nhận được bởi tớ sẽ không gửi đi đâu. Một điều hết sức hoang đường.

Tớ sẽ đến gặp bác sĩ.

- Colleen -

3. Chương 3: Jake Drummores

Thông cảm cho tôi nếu bạn thấy tôi không đường hoàng khi xem trộm đồ của người khác như thế này. Nhưng nếu một chiếc hộp đề tên bạn, người gửi trùng tên với crush cũ của bạn, sẽ thật kì quặc nếu bạn nói bạn không-làm-gì-cả.

Tính tò mò của tôi sẵn có bây giờ được dịp nổi dậy. Thế là tôi giấu chiếc hộp đi, đem giỏ đồ vào cho bệnh nhân, gõ cửa thông báo.

“Cô Froster, đồ của cô tôi để ngoài cửa.”

“Vâng. Cảm ơn anh.”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng và đầy mệt mỏi vang lên.

Nghe giọng nói này, tôi chợt thấy xót. Tôi đã quên mất bệnh nhân của bạn tôi là người ngắt xiên trong phòng làm việc vì xuất huyết dạ dày. Những năm tháng qua rút cục cô ấy sống ra sao?

Cô ấy vẫn không thay đổi là mấy. Chỉ có mái tóc nâu là dài hơn, và cũng không còn được che giấu dưới lớp mũ len dày cộp như trước. Thì ra chất tóc của cô ấy rất đẹp, khiến tôi nảy ra mong muốn được luồn tay qua rồi hít hà mùi hương ngọt ngào của nó. Ngoài ra thì dáng cô ấy vẫn nhỏ bé, dễ thương, trong chiếc áo bệnh nhân như thể bị nuốt trọn. Có điều khuôn mặt cô ấy tôi không thể nhìn thấy, bởi cô ấy đang đứng quay lưng lại phía tôi, mặt hướng ra cửa sổ phòng khám.

Tôi về nhà trong tâm trạng không mấy vui vẻ, có hơi thất vọng khi cô ấy không nhận ra giọng tôi.

Nhìn chiếc hộp trên tay, tôi có cảm thấy chút lẩn tránh. Chiếc hộp này quan trọng với cô ấy như vậy, lúc nào cũng mang bên mình.

Tôi bắt đầu có ảo tưởng là mình quan trọng với cô ấy. Các bạn biết đấy, tên tôi ở trên đó mà.

Chần chừ một lúc, tôi quyết định mở chiếc hộp đó. Bên trong là những phong bì làm bằng giấy kraft. Và tất cả đều không được dán lại mà để mở nguyên.

Trên từng phong bì cũng đề người gửi và người nhận. Vẫn là Colleen gửi tới Jake D. Còn có cả ngày tháng năm. Tôi lật phong bì đầu tiên, có vẻ như được viết lần gần nhất. Cái ở dưới cũ hơn. Như vậy tôi đoán cái ở dưới cùng sẽ là cái đầu tiên.

Tôi lấy tấm phong bì ở cuối lên, mở ra. Tôi đã đọc nó.

Vâng, và tôi có thể khẳng định, cái hộp này là gửi đến tôi.

4. Chương 4: Lá Thư Thứ Hai

Chicago, ngày XX tháng 3 năm 2008

Thân gửi Jake D.,

Năm lớp bảy của tớ đang trôi qua khá là nhạt nhẽo. Tớ đoán của cậu thì ngược lại, vô cùng thú vị đúng không?

Dù sao thì còn vài tháng nữa thôi là đến kì nghỉ hè rồi. Nhưng tớ vẫn đăng kí vào câu lạc bộ nhạc kịch (nhớ tấm poster chứ? cái mà “Jake Drummore vừa gia nhập câu lạc bộ nhạc kịch. Hãy đăng kí ngay hôm nay để được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cậu ấy.”) Tớ cũng không hiểu vì sao mình lại có ý tưởng tham gia vào câu lạc bộ này, có lẽ là vì tấm poster đó chẳng!

Ôi không! Chuyện gì đang xảy ra với tớ? Làm ơn, ai đó cho tớ biết đi...

Cậu biết không, tớ chưa bao giờ tham gia những câu lạc bộ kiểu như thế. Ừm, chúng quá là... hướng ngoại.

Emilia, bạn thân của tớ, người luôn ủng hộ mọi quyết định của tớ cũng đã nói có lẽ tớ cần đi khám thôi.

Mọi người trong câu lạc bộ đã nhìn tớ với những con mắt nào thì ngờ ngàng, nào thì vô cảm, hay khinh bỉ cũng không thiếu. Đương nhiên tớ chẳng bận tâm đến điều đó.

Điều duy nhất mà tớ quan tâm khi bước vào là một trong những ánh mắt đang nhìn tớ sẽ có của cậu. Nhưng không Jake D. ạ! Ánh mắt của cậu chắc sẽ không bao giờ dừng lại ở tớ.

Tớ biết chứ.

Bởi vì trong thế giới của cậu, những người như tớ, hết sức vô hình.

Và tớ bắt đầu hối hận khi tham gia cái câu lạc bộ này. Tốn thời gian. Thời gian đấy tớ đã có thể dùng để đọc sách. Tệ là trên tờ poster lại đề một dòng chữ nhỏ: “Lưu ý: đây là câu lạc bộ nghiêm túc, không có trường hợp tự ý bỏ giờ.”

Hừm thật lố bịch.

Tớ tự hứa là trong tương lai khi có ý định đăng kí vào cái gì đó thì sẽ cân nhắc thật kĩ. Bởi nếu biết trước là người mà cứ luôn lảng vảng trong lòng mình lại đi thân mật nắm tay, khoác vai cười nói với một cô gái khác thì trừ phi bị thiếu năng mới trơ mắt đứng xem cảnh đó. Và tất nhiên cô ấy cao một mét bảy, mặc váy ngắn với làn da ngăm khỏe khoắn, mái tóc xõa bồng bềnh vàng óng ả. Cô ấy là Daphne Wilson, người mà mọi chàng trai đều muốn được theo đuổi. Nhưng cô ấy hiện giờ đang thuộc về cậu.

- Colleen -

5. Chương 5: Lá Thư Thứ Ba

Chicago, ngày XX tháng 6 năm 2008

Thân gửi Jake D.,

Trường tổ chức buổi dã ngoại và tớ không muốn đi chút nào. Nhưng việc được ghép chung nhóm với cậu khiến tớ bị thuyết phục. Chuyện này sẽ gây náo loạn cả trường đây. Colleen Amy Froster đi dã ngoại của trường.

Hôm nay cậu đã hoạt động một cách rất nhiệt tình. Tớ thích cái cách cậu gồng lên bê đồ chuẩn bị sân khấu. Có lẽ vì nóng nên cậu đã thả phanh hết cúc áo sơ mi. Cậu có biết là lũ con gái nhàn rỗi ở phía dưới đã phát cuồng lên không? Họ chen chúc và thậm chí còn túm tóc nhau để chụp được một tấm ảnh nóng hổi của cậu.

Còn tớ à, tớ chỉ đứng ở một góc nhìn cậu thôi.

Cuối ngày tớ bị nóng người và đổ mồ hôi. Một chuyện nữa chưa từng xảy ra với Colleen Amy. Thật nực cười khi lý do nằm ở cậu.

Tớ nghĩ là cậu đã nhìn về hướng của tớ. Hay chính xác hơn là cậu nhìn tớ.

Không biết có phải tớ đã tưởng tượng ra không nhỉ?

- Colleen -

6. Chương 6: Lá Thư Thứ Tư

Chicago, ngày XX tháng 11 năm 2008

Thân gửi Jake D.,

Mấy tháng nay tớ thực sự rất mệt mỏi. Vẫn là chuyện gia đình như trước ấy mà. Có điều lần này bố mẹ tớ đã kí đơn ly dị và tớ phải chọn giữa bố và mẹ. Sẽ thật thảm hại nếu cả bố và mẹ đều yêu cậu nhưng họ lại không yêu nhau.

Thực ra đã có đôi lần tớ nghĩ đến việc bỏ học. Jake D. à, ra những quán cà phê sách hay ở nhà nghiền ngẫm những cuốn truyện hay quả thực thú vị hơn nhiều so với việc sáng nào cũng phải dậy sớm ra bến xe buýt đến trường và cắm mặt vào những quyển sách khoa học dày cộp. Rồi lại còn được nghe cả ngàn lời-lẽ-tội-nhất-có-thể.

Cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đó đâu Jake D.

Cũng đã có nhiều lần tớ cảm thấy ghen tị với cậu đấy. Tớ thường đến trường từ rất sớm và đứng quan sát. Đó là sở thích của tớ, tớ biết, lập dị lắm đúng không?

Ngày nào cũng có một chiếc Audi đỗ đầu trước cổng trường. Và cậu bước ra từ đó. Luôn có một người phụ nữ tóc vàng ngồi ở ghế lái phụ kéo cửa kính xuống vẫy cậu. Bên cạnh là một người đàn ông mà theo tớ thì khá to lớn. Họ thường quay sang cười với nhau người đàn ông còn thân mật hôn trán người phụ nữ. Quả thật họ nên để dành cho nơi riêng tư thì tốt hơn đây.

Nhưng tớ đoán họ là bố mẹ cậu. Và cậu thật hạnh phúc Jake D. à.

Phải trân trọng điều đó nhé!

Hừm bây giờ tớ phải dọn đồ đây. Mặc dù đưa ra quyết định thật khó khăn nhưng tớ đã chọn theo mẹ và sẽ chuyển sang căn hộ khác. Một tháng tớ sẽ được thăm bố hai lần.

Chúa ơi, tớ mong những gì đang diễn ra không phải là sự thật.

- Colleen -

T/b: Tớ cho rằng cậu và Emilia là hai lý do còn sót lại để tớ tiếp tục theo học ở cái ngôi trường chết tiệt này!

7. Chương 7: Lá Thư Thứ Năm

Chicago, ngày XX tháng 7 năm 2009

Thân gửi Jake D.,

Hôm nay tớ đi thư viện cùng Emilia. Nghỉ hè rồi mà, rảnh rồi quá cũng đâm chán.

Tớ thích thư viện lắm, nó giống như một hang ổ của sự yên tĩnh. Không gì có thể làm cậu phân tâm khi ở đó Jake D. ạ. Tớ đoán cậu chưa thử cảm giác đó bao giờ đâu nhỉ?

Nhưng đầu óc tớ hôm nay cứ không thể nào tập trung nổi. Cuốn “Trước ngày em đến” tớ đã đọc đến chương kết mà vẫn không thể tiếp tục. Là do Jojo Moyes hay do cậu đây Jake D.?

Tớ tự hỏi giờ này cậu đang ở đâu, đang làm gì. Cậu đang đi nghỉ mát cùng gia đình trên những bãi biển xanh lơ đáng có bờ cát vàng mịn, hay đang đi cà phê tán gẫu cùng những cô nàng chân dài thẳng tắp với mấy bộ đồ khoe triệt để vòng eo thon gọn và cặp kính râm Versace gài vào mái tóc một cách khêu gợi?

Ồ được rồi tớ thừa nhận là cậu đặc biệt đối với tớ. Đứa con trai đầu tiên tớ để ý. Người-nổi-tiếng đầu tiên tớ quan tâm.

Emilia có vẻ như đã nhìn ra tâm trạng của tớ thì phải. Nó bảo: “Sao dạo gần đây mày cứ hay thần thờ như con ngơ thế? Thật chẳng giống Colleen Amy mà tao biết tẹo nào!”

Tớ chẳng biết phải trả lời nó ra sao nên chỉ nhún vai lắc đầu rồi cắm mặt vào quyển sách mà không để lọt chữ nào vào đầu.

Cuối cùng nó đã hỏi tớ: “Có phải mày thích Jake Drummor rồi không?”

Tớ nghĩ thế. Và tớ cũng chẳng giấu nó.

Đời đúng thật không như là mơ Jake D. à. Tớ cứ nghĩ nó sẽ ngồi vạch ra chiến lược nào đó cùng tớ. Nhưng những gì tớ nhận lại được là một tiếng thở hắt kèm câu nói: “Tệ thật! Tao đã mong là không phải thế. Tao cũng thích cậu ấy... Nhưng tao nghĩ mày nên dừng đi Colleen. Mày không xứng, và cũng không có cơ hội đâu.”

Jake D., tớ vừa mất đứa bạn thân duy nhất.

Đoán thử xem, Emilia là người thuộc loại nào? Nó là một-người-nổi-tiếng. Nhưng nó không kênh kiệu kiêu kì. Khi cả trường chung tay tẩy chay tớ (trừ hội bạn lập dị của tớ) thì nó đã tìm đến tớ và từ đó luôn ở bên cạnh tớ, bảo vệ tớ, ủng hộ tớ. Mọi người trong hội tớ còn gọi nó là “Thần tình yêu” vì bất kì vấn đề nào vướng mắc trong tình cảm thì đến gặp nó đều được tư vấn hoàn hảo!

Tớ thực sự biết ơn nó. Nó có mọi thứ và tớ chưa từng phải làm gì cho nó. Chỉ có việc ngồi nghe nó tâm sự và chịu đựng tính nóng nảy, nhường nhịn nó một chút. Thế nhưng không phải tớ muốn lấy oán trả ân đâu. Chỉ là chuyện tình cảm khó nói này, tớ, ừm, không thể nhường nó được. Tớ phải giữ lại một chút gì đó cho mình Jake D. ạ.

Dù gì thì cậu cũng không phải đồ vật để nhường. Và tớ không tin là tớ không có quyền đơn phương cậu.

- Colleen -

T/b: Mặc dù không thể nói là không buồn nhưng tớ đã quen với sự cô lập từ nhỏ rồi, cho nên tớ cho là tớ sẽ ổn thôi...

8. Chương 8: Lá Thư Thứ Sáu

Chicago, ngày XX tháng 10 năm 2009

Thân gửi Jake D.,

Cậu mới đổi kiểu tóc và tớ nghĩ người thợ cắt tóc hẳn là chuyên nghiệp.

Ồi chúa ơi thật không thể tin được! Tớ đã xem lịch học và biết gì không? Cậu học chung lớp Lịch sử với tớ. Tớ đã dụi mắt ba lần khi nhìn thấy dòng chữ: " Jake Drummore | Lớp Lịch sử | Thứ ba | 8:00 - 9:30"

Tớ đã nhảy cẫng lên khi về nhà. Nhưng niềm vui đó bị đóng băng ngay khi tớ nhớ về câu lạc bộ nhạc kịch. Có lẽ cậu sẽ không bao giờ biết đến sự tồn tại của tớ trên thế gian này.

Tớ sẽ làm gì chứ? Tiếp tục nhìn những đứa con gái giật tóc đánh nhau vì cậu ư? Hay ôm những cuốn sách dày cộp và nép vào chiếc tủ cá nhân của mình để quan sát khi cậu ôm một cô gái nóng bỏng với danh hiệu "Bạn gái của Jake Drummore"?

À và tiện thể, Daphne và cậu thế nà rồi? Gần đây tớ không thấy cậu đi cùng cô ấy.

Dù sao thì năm nay tớ sẽ dành toàn bộ thời gian bên hội lập dị của tớ thôi, Jake D. Quả thật mà nói, tình cảm từ một phía không hề dễ dàng chút nào. Cộng thêm việc cô bạn thân của cậu bởi tình cảm đó thay vì ủng hộ thì quay ra đối đầu với cậu.

Hừm, khi đó cậu sẽ phải học cách chấp nhận và đối mặt với rất nhiều thứ.

Tớ không thể nói là lúc nào tớ cũng ổn nhưng có thể cho là một nửa số thời gian tớ ổn. Thật may mắn, vì cả bố và mẹ tớ đều là những con người thích lắng nghe và đưa ra những lời khuyên hữu hiệu vô cùng.

Jake D. à, tớ, đang đứng trên một bờ vực rất rất cao. Và có thể rơi bất cứ lúc nào...

- Colleen -

9. Chương 9: Lá Thư Thứ Bảy (tờ 1)

Chicago, ngày XX tháng 12 năm 2009

Thân gửi Jake D.,

Tớ có cảm giác là Giáng sinh năm nay đến sớm.

Giáng sinh, về mặt lý thuyết là dịp để tận hưởng sự ấm áp bên bạn bè và gia đình. Nhưng đối với tớ thì nó lại chẳng áp dụng được trên thực tế. Cậu biết đấy, bố mẹ tớ vừa ly hôn và bố tớ đã nuôi một người đàn bà khác trong nhà (lần trước, tớ đến và cập nhật được tình hình). Tớ tự hỏi nếu tớ chọn theo bố thì bố có như vậy không nhỉ? Như thế để làm mọi chuyện thêm phần tồi tệ, cô bạn thân duy nhất thì đã nhìn tớ với con mắt thù địch trong suốt mấy tháng qua.

Ồ thực ra là tớ cũng có một hội bạn hân hoan đấy chứ. Nhưng có ích gì khi ngay cả vào dịp Giáng sinh họ cũng chẳng thể gửi lấy một tin nhắn chúc mừng! Đơn giản chỉ là vì họ không bao giờ đụng đến những thứ như máy tính điện thoại. Và họ chẳng bao giờ bước chân ra khỏi nhà, trừ khi phải đến trường hoặc đi thư viện.

Bố tớ có gửi thiệp và mẹ cũng làm những chiếc bánh quy gừng xinh xắn để mang lại cho tớ một Giáng sinh đúng nghĩa. Ừ thì ít nhất họ cũng đã cố.

Tớ đang quần một đồng chăn dày cộp (bởi vì tớ mở cửa sổ). Trời thật sự rất lạnh. Tuyết rơi đặc quánh và tớ lại thức mắc giờ này cậu đang làm gì.

Kì nghỉ lễ mới bắt đầu được một tuần nhưng tớ đã mong nó kết thúc thật nhanh chóng. Và tớ có lý do cho mong muốn quái dị này.

Không biết cậu có nhớ không, bảy ngày trước cậu đã gặp tớ đấy. Ừm, đó là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện một cách thực sự. (Không phải nói về những bài học sử. Mà nhân tiện tớ cũng rất vui khi được ghép nhóm đôi với cậu trong giờ Lịch sử. Cảm ơn thầy Mellott!)

Tớ có thói quen về muộn. Tớ đã cho rằng vào hôm đó ra khỏi lớp sẽ chỉ bắt gặp cô lao công và bác bảo vệ đứng tán gẫu (như thường lệ). Chứ tớ đã không ngờ đến cậu, Jake D.!

Trông cậu vẫn thật tuyệt trong chiếc áo cầu thủ bóng rổ. Một chiếc áo ba lỗ màu xanh sẫm, vô cùng thích hợp để phô bày ra những cơ bắp rắn chắc trên cánh tay cậu. Và quả thật nếu chỉ lướt qua tớ sẽ nghĩ ôi cậu ấy vừa chơi bóng rổ và lớp áo dính sát vào cơ thể đó thật quyến rũ làm sao!

Tuy nhiên, tớ lại bất gặp hình ảnh chàng hot-face ngồi bệt trên hành lang trường, đầu gục xuống, mái tóc vàng bết mồ hôi. Điều này khiến tớ tò mò. Nhưng hơn hết, nhìn cậu như vậy, tớ đột nhiên cảm thấy nhói nhói, Jake D. à.

Có gì đó đã thôi thúc tớ, và lần đầu tiên, Jake D., tớ có đủ dũng khí để chạm vào cậu.

Khoảnh khắc cậu ngược lên, giây phút mà ánh mắt cậu chạm vào tớ, tớ đã run lên vì có một ngọn lửa nhỏ lan tỏa trong tớ. Râm ran, man mát, âm ẩm, sắc nhọn, dễ chịu...

Khi ấy, tớ biết một điều rằng, cậu đã nhìn thấy tớ.

10. Chương 10: Lá Thư Thứ Bảy (tờ 2)

Cậu nhìn tớ hồ nghi, khó hiểu. Nhưng tớ lại chột trờ đầy tự tin. Chính tớ đã giật mình khi nghe tớ nói: “Có chuyện gì vậy Jake D? Hãy nói tớ nghe. Tớ luôn ở đây với cậu.” Ánh mắt cậu chuyển sang vẻ lạ lẫm, bất ngờ. Tớ bỗng thấy hối hận và ngay lập tức muốn rút lại lời nói của mình. Bàn tay tớ trên vai cậu buông lỏng dần rồi rời ra.

Trong vài giây ngắn ngủi, tớ đã muốn bỏ chạy. Nhưng trước sự kinh ngạc của tớ, cậu đã đứng bật dậy, phúi quần và chìa tay ra: “Xin chào, Colleen Amy Mọt.”

Gương mặt cậu đỏ ửng. Tớ có thể nhìn rõ vài dòng nước đã khô để lại vết. Nhưng cậu vẫn cố tỏ ra vui vẻ, hóm hỉnh như bình thường. Cậu đeo cái vỏ bọc ấy cả một ngày trời. Tớ thắc mắc tại sao cậu phải làm như vậy?

Rồi tớ đoán già đoán non. Có lẽ cậu không muốn bị thương hại.

Cũng như tớ.

Cậu đã hỏi tớ vì sao giờ này vẫn còn ở trường. Và tớ đáp lại cậu bằng một câu hỏi khác. Tại sao cậu vẫn còn ở trường, với một bộ dạng khó tin như thế?

Daphne, bạn gái cậu, đã làm trái tim cậu tan nát. Cậu nói cô ấy là người giúp cậu hòa nhập khi mới vào trường. Căn bệnh hen mãn tính khiến nhiều người cảm thấy không thoải mái khi ở gần cậu. Nhưng nhờ có cô ấy, họ bắt đầu chấp nhận cậu, yêu quý cậu, và tạo cho cậu một chỗ đứng trong hội những-người-nổi-tiếng. Cậu bảo tớ rằng cậu đã yêu cô ấy, rằng cậu và cô ấy đã yêu nhau. Nghe cậu kể lại với niềm hạnh phúc lấp lánh trong ánh mắt, tớ cảm thấy mình thật vô vọng.

Rồi sự đau thương lại một lần nữa lấp đầy giọng nói của cậu. Cô ấy đồng ý làm bạn gái cậu, nhưng việc cô ấy yêu cậu, cậu nói có lẽ chỉ là do cậu ảo tưởng. Cô ấy lén lút đằng sau cậu, với người bạn thân nhất của cậu. Cậu chỉ là khiên chắn. Bố mẹ Daphne không muốn cô ấy hẹn hò với cậu bạn kia, cho nên... Cả hai người họ đã lấy cậu ra để che mắt thiên hạ.

Tớ biết, Jake D. à, bên trong cậu có cái gì đó đang vỡ vụn. Cảm giác bị phản bội. Mất đi niềm tin.

Cậu đã phải che giấu, đè nén cảm xúc đó cả một ngày, sau khi biết chuyện. Cậu phải tỏ ra đúng chất của một người-nổi-tiếng.

Tớ đã buột miệng hỏi cậu sống trong thế giới của sự nổi tiếng, quyền hành, ngưỡng mộ có vui vẻ không. Cậu không trả lời mà chỉ cười gượng gạo.

Tớ thật sự không hiểu tại sao cậu lại phải hòa mình vào cái đám đó, Jake D. à. Nếu như nó đúng là bản chất của cậu thì không bàn cãi. Nhưng... Thôi bỏ đi. Đó là lựa chọn của cậu.

Tớ không muốn nói mấy lời động viên sao rỗng. Mặc dù có muốn tớ cũng chẳng thể thốt ra câu “Tớ rất tiếc!” (vì sự thật tớ cũng chẳng lấy gì làm tiếc, dù là có hơi ích kỉ). Chia tay với cô ấy là điều tốt cho cậu.

Đôi khi chấp nhận sự thật rồi bước tiếp còn hơn là tiếp tục bị che mắt rồi dừng chân tại đó, hay tệ hơn, bị lạc.

Cậu ngay lập tức mở lòng chia sẻ với một đứa con gái gần như xa lạ như tớ. Điều đó làm tớ ngạc nhiên. Tuy vậy suốt khoảng thời gian cậu tâm sự, tớ lại không hề nói gì. Có lẽ cậu sẽ nghĩ tớ là một đứa nhạt nhẽo, vô duyên, mít đặc, v.v... Nhưng nếu tớ nói tớ chỉ muốn lắng nghe cậu, là cái bao để cậu trút hết tâm sự vào thì cậu có tin không?

Dù sao thì cũng cảm ơn vì đã cho tớ cơ hội được gần cậu đến như vậy. Tớ đã rất vui, mặc dù có thể đó là lần duy nhất chúng ta thật sự nói chuyện với nhau, hay cậu thật sự nói chuyện với tớ. Lần duy nhất ánh mắt cậu dừng lại ở tớ. Ngán ngùi thôi nhưng đủ để thông báo cho tớ biết được ít nhất tớ cũng đã một lần xuất hiện trong cậu.

Sự việc đó, tớ chẳng có gì để nói nhiều. Mong cậu hãy hướng về phía tương lai Jake D. ạ.

Mọi việc đều xảy đến vì lý do nào đó.

Hãy suy nghĩ kĩ về điều đó để tự giải thoát mình. Tớ không muốn sẽ phải nhìn một Jake Drummore tàn tạ với đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ hay bộ tóc rối vò vì tự hành xác bộ não để tìm ra nguyên do những người xung quanh đối xử với mình thật bất công.

Còn một điều nữa. Ngay bây giờ, hãy đứng lên tìm cơ hội khác thích hợp cho mình, cơ hội mà được tạo ra để dành cho mình. Biết đâu, Jake D., ai đó ở ngoài kia đang chờ cậu. Người mà đúng là sinh ra để dành cho cậu.

Giáng sinh vui vẻ, Jake D.!

Con mong một điều kì diệu sẽ xảy đến, Santa Clause à.

- Colleen -

T/b: Tớ sẽ làm một fan hâm mộ bí mật của cậu trong Giáng sinh này nhé. Quà Giáng sinh của tớ để trong tủ cá nhân của cậu, không biết cậu đã mở ra chưa?

Còn nữa, thay vì ngồi nghĩ về Daphne Wilson kia thì hãy dành thời gian vui vẻ bên gia đình của cậu đi nhé! (Cái này tớ đã nói với cậu rồi đấy)

Lời chúc tốt đẹp nhất cho một năm mới, Jake D.

11. Chương 11: Lá Thư Thứ Tám

Chicago, ngày XX tháng 2 năm 2010

Thân gửi Jake D.,

Tớ không thể tin được cậu đã tuyên bố tớ là bạn thân của cậu!

Trong vòng ba tháng qua có quá nhiều điều kì diệu...

Đầu tiên, sau kì nghỉ lễ tớ gặp cậu ở trường và cậu đã vẫy tay chào cùng với nụ cười mà tớ chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ dành cho tớ.

Tớ nghĩ là lời khuyên của tớ đã hiệu nghiệm!

Tớ thấy cậu không hay tụ tập cùng hội n-n-n-t nữa. Cậu thường xuyên bỏ thời gian đến thư viện và đến sân bóng rổ hơn. Nhớ đến cảnh cậu lần từng giá sách để chọn được một quyển ưng ý, tớ lại tìm được thêm niềm vui và động lực đến thư viện.

Nhưng cậu và tớ chưa bao giờ gặp nhau. Đơn giản chỉ vì tớ luôn dõi theo bóng lưng cậu.

Rồi một lần, nghe tiếng ghé bên cạnh lách cách, tớ khó chịu quay sang. Và tớ thấy cậu. Đang cười với tớ. Cậu nói: “Chào Amy Mọt! Cậu không phiền nếu tớ ngồi đây chứ? ”

Cậu thật khác biệt Jake D. à. Chưa có ai vào thư viện với sự ồn ào như cậu. Tớ không thích sự ồn ào, nhưng cái sự ồn ở cậu nó thật nhẹ nhàng. Và nó tạo cho tớ một khoảng lặng bình yên.

Tớ đã trợn tròn mắt khi cậu hỏi số điện thoại của tớ trước khi ra khỏi thư viện.

Từ ngày hôm đó, chiếc điện thoại mà thường ngày vẫn im ắng cứ tối tối là đổ chuông.

Cậu gọi và nói về đủ mọi chuyện trên đời. Hôm thì nói những câu hài hước bông đùa. Hôm thì tâm sự chuyện trường lớp, bạn bè, và thậm chí cả chuyện gia đình,... Ban đầu tớ cũng chỉ nghe, sau dần thì đến lượt tớ cũng chia sẻ những câu chuyện của mình.

Ngoài Emilia và bố mẹ, những chuyện như vậy tớ chưa bao giờ kể với ai. Ấy vậy mà cậu, vẫn như lần đầu, ở cậu có gì đó hút lấy tớ...

Hôm qua học sinh trong trường đã nhận được một cú sốc lớn khi mà cậu đứng chờ tớ trước cổng trường và rồi tuyên bố tớ là bạn thân của cậu.

Điều này đồng nghĩa với việc lượng fan ghét tớ sẽ tăng lên đáng kể.

Nhưng cũng đồng nghĩa với việc tớ và cậu đã bằng cách nào đó, gắn kết với nhau.

Đó mới là điều tớ quan tâm.

- Colleen -

12. Chương 12: Lá Thư Thứ Chín

Chicago, ngày XX tháng 5 năm 2010

Thân gửi Jake D.,

Ba tháng, Jake D. ạ!

Ba tháng tuyệt vời nhất trong vòng mười sáu năm qua...

Cậu đã rời hội n-n-n-t. Và chẳng ai có thể ngăn cản khi cậu dành phần lớn thời gian đi cùng với hội Một của tớ. Cậu thực sự không để ý đến dư luận hay sao?

Dù sao lá thư này có lẽ sẽ không vui vẻ mấy.

Jake D. ạ, cậu không khen cô ấy, không nói những điều tốt đẹp về cô ấy. Cậu xiả xối những thói xấu của cô ấy, cậu soi mói bạn trai mới của cô ấy (đồng thời cũng là cựu bạn thân của cậu). Cậu nói rằng cô ấy chẳng đáng để cậu để tâm tới nhưng này, tất cả những câu nói của cậu hay những cái liếc xéo, đều chứng minh điều ngược lại.

Cô ấy vẫn chiếm một vị trí nào đó, thậm chí còn vô cùng lớn trong cậu.

Ôi Daphne, giá mà cô ấy biết được cô ấy may mắn đến nhường nào...

Tớ thấy bản thân mình thật nực cười! Tại sao tớ lại đem cảm xúc của mình trao cho người mà không bao giờ có thể là của mình cơ chứ?

Tớ không biết liệu mình còn có thể tiếp tục không...

Tớ sẵn sàng nghe cậu chia sẻ, nói chuyện cùng cậu. Tớ hạnh phúc vì được làm điều đó. Nhưng nếu đến hai phần ba lượng thời gian cậu sử dụng để nói tớ nghe về cô ấy, thì đó lại là chuyện khác.

Là con gái, dù là một con mọt hay một người nổi tiếng, thì vẫn biết đến cảm giác ghen Jake D. ạ.

Quặn thắt, nhói nhói, nghẹt thở. Đó là những gì tớ cảm thấy khi cậu nhắc về cô ấy.

Mặc dù vậy, cậu sẽ chẳng thể nào biết được đâu. Tớ sẽ vẫn luôn cười, bởi nhiệm vụ của tớ là xoa dịu cho cậu, chứ không phải trở thành gánh nặng của cậu.

Tớ trân trọng từng giây phút được ở cạnh bên cậu, được làm bạn thân thiết với cậu, được lắng nghe và chia sẻ cùng cậu. Tớ muốn cậu hiểu điều đó.

Nhưng nghe này, Daphne, cô ấy không xứng đáng.

Tớ đã từng mong cậu sẽ lựa chọn tốt hơn. Cứ như thế này, cậu sẽ chẳng thể dứt nổi ra khỏi con quái vật kí ức đang hoành hành trong cậu đâu.

Tớ xin lỗi, Jake D.

- Colleen -

T/b: Tớ nghĩ tớ sẽ đủ dũng cảm để thừa nhận một chuyện. Tớ thích cậu. Rất thích, từ ba năm nay rồi. Nhưng tớ quá ngu ngốc, quá hèn nhát, quá chậm chạp để có thể nói ra thành lời. Tớ đang bối rối vô cùng. Phải làm thế nào đây Jake D. ới?

13. Chương 13: Lá Thư Thứ Mười

Paris, ngày XX tháng 7 năm 2010

Thân gửi Jake D.,

Thật xin lỗi vì không báo cho cậu. Nhưng tớ sợ rằng nếu nói ra, cậu sẽ nhất quyết đòi tiễn tớ đi và khi đó thì tớ lại chẳng đủ can đảm để đi nữa.

Mẹ tớ quyết định chuyển đến Pháp sinh sống. Tất nhiên tớ thì không muốn đi chút nào nhưng mẹ cần tớ, cần sự ủng hộ của tớ. Hiện nay mẹ gần như chỉ có một mình. Ông bà ngoại đã từ mặt mẹ khi mẹ một mực đòi làm đám cưới cùng bố. Tớ thấy thương mẹ và cũng chẳng thể hiểu nổi khi mẹ bảo mẹ chưa hề hối hận khi lấy bố. Trong khi đó bố tớ vẫn đang vì vu ở đâu đó và đã làm cho một người phụ nữ khác mang trong mình một sinh linh năm tháng bé nhỏ...

Mẹ đã tích góp đủ vốn để mở một cửa hàng bán hoa nhỏ ở góc phố. Cuối tuần này mẹ con tớ sẽ bắt đầu trang trí và bày biện cho cửa hàng.

Phải nói là tớ hào hứng vô cùng!

Tuy vậy, phần nhiều vẫn là sự lạ lẫm và xa cách xâm chiếm. Ở đây nơi đất khách quê người, tớ và mẹ chẳng hề có ai quen biết, chẳng có người thân thích. Là một môi trường hoàn toàn xa lạ. Tớ chưa hề được chuẩn bị, chẳng có chút ý niệm nào về văn hóa, thời tiết, giờ giấc,... Mọi thứ còn quá khó khăn đối với tớ.

Nhưng tớ tin chắc tớ sẽ ổn thôi. Thế nào rồi cũng sẽ thích nghi được!

Tớ sẽ cố gắng vì mẹ. Mẹ đã đắn đo về chuyện này trong hơn hai năm, hai tuần để quyết định và mất hai tháng để di chuyển.

Mẹ đã hi sinh nhiều vì tớ. Tớ nghĩ đây là lúc để tớ có thể làm một điều gì đó vì mẹ.

Tiện thể, tớ rất muốn biết cậu đang làm gì, muốn được nghe giọng cậu mỗi tối, muốn biết rằng cậu có đang nhớ về ai, hay chỉ trong vài ngày cậu có thể sẵn sàng quên đi tình bạn thân hờ?

Lần chuyển đi này, tớ không chỉ vì mẹ, mà còn vì chính tớ. Mẹ tớ đã day dứt vì bố cho dù tình yêu của bà kéo dài đến mười hai năm trời trước khi cưới. Vậy nên tớ nghĩ tớ sẽ dứt ra khỏi cậu, trước khi quá muộn...

Cậu có thể cho là tớ hèn nhát, tớ trốn tránh. Nhưng tớ quyết định như vậy vì tớ không muốn phải trở nên yếu đuối trước cậu. Nó sẽ tốt cho tương lai sau này.

Cậu ở lại đó sẽ ổn thôi. Tớ biết thế. Tớ cũng chỉ là một cơn gió thoảng qua trong đời cậu, hơi se lạnh một chút, đủ để rung mình. Chỉ vậy thôi.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.

- Colleen -

T/b: Số điện thoại tớ đã đổi, các tài khoản mạng xã hội tớ cũng thay tên mới. Như thế sẽ dễ dàng hơn Jake D. ạ. Tớ sẽ bắt đầu lại một cuộc sống hoàn toàn mới. Và ở đó sẽ không còn có cậu. Quá khứ có đẹp đến mấy rồi cũng chỉ là kỉ niệm thôi.

14. Chương 14: Lá Thư Thứ Mười Một

Paris, ngày XX tháng 3 năm 2011

Thân gửi Jake D.,

Cuộc sống con người thật quá xô bồ. Thời gian qua đi vun vút mà chẳng ai hay. Tớ ngập đầu trong công việc và chẳng còn nhớ nổi đến việc cầm giấy bút viết thư. Đến khi tớ nhận ra thì đã gần một năm rồi. Có quá nhiều thứ phải lo, Jake D. ạ. Trường lớp, học hành, các mối quan hệ, nơi ở, ngôn ngữ,... Quá nhiều!

Nhưng mọi chuyện cũng đã ổn định phần nào rồi.

Tớ cũng đã khá quen với đất nước được biết đến là “kinh đô ánh sáng” này rồi.

Khí hậu bên đây khá dễ chịu. Ít nhất là dễ chịu hơn ở Chicago. Tháng ba dư âm của mùa đông chỉ là những cơn gió nhẹ se se chứ chẳng phải cái tê buốt.

Thật quả là không ngoa khi Paris nổi danh với dòng Seine. Tớ thích cái mùi tự nhiên đem lại vẻ tinh khiết, mới mẻ mà tĩnh lặng, cổ kính của nó. Ngày ngày nhìn dòng người thong thả tản bộ trên cầu hoặc ven sông, tớ tìm được thời khắc của sự bình yên trong cuộc sống.

À để tớ kể cho cậu nghe. Cửa hàng của mẹ tớ lấy tên là Saison Pour l’amour nghĩa là Mùa cho tình yêu. Cái tên đấy mang nhiều ý nghĩa lắm đấy nhé. Tất nhiên, nó là một bí mật nho nhỏ. Cậu có thể hiểu là mẹ và tớ muốn đem lại tình yêu cho tất cả các mùa... Khá là khôi hài nhỉ?

Dù sao thì đợt gần đây cũng đắt khách lắm. Cắm hoa là đam mê của mẹ từ nhỏ mà. Cho nên nhìn những giỏ hoa, lẵng hoa mẹ cắm hay kể cả những bó hoa mẹ sắp đặt tớ đều phải xuýt xoa.

Mẹ con tớ vừa mua được một căn hộ nhỏ gần cửa hàng. Chưa gì tớ đã yêu nơi ở mới này rồi. Nhỏ nhưng đối với mẹ và tớ là khá thoải mái, lại có thể nhìn được ra phía sông Seine và thấy được cả Nhà thờ Đức Bà ở chỗ xa xa.

Chúng tớ vẫn đang sơn sửa và trang hoàng lại cho căn nhà. Nó hơi dột và bụi bặm dày cả hai phân quanh nhà. Chắc cậu có thể tưởng tượng ra những mảng tường hay trần nhà bị chằng đầy mạng nhện với lớp “sương” mờ ảo lơ lửng khi ánh nắng rọi vào chứ? Đó chính xác là những gì tớ và mẹ đã xử lý trong gần một tuần qua. Có lẽ cuối tháng sau thì căn hộ xinh xắn của hai mẹ con tớ sẽ được hoàn thiện.

Còn nữa này, tớ vừa nhận được một chân làm bồi bàn ở quán Le Select, là một quán cà phê vỉa hè khá thu hút ở phía nam bờ sông Seine. Xa một chút nhưng tớ có thể đạp xe từ trường tới đó. Thêm nữa làm việc ở đó cũng khá là dễ chịu, không gian trầm trầm âm ẩm thật hợp với phong cách của tớ! Tớ làm ở đó vào các chiều trong tuần. Có lẽ cậu nên ghé thăm vào một dịp nào đó để thưởng thức một ly au lait hoặc espresso và bánh sừng bò cùng với một cuốn tiểu thuyết nếu cậu có sở thích đọc.

Nói chung gần như mọi việc đang diễn ra khá là suôn sẻ và thuận lợi.

Tớ đã không còn là một con mọt đúng chất nữa. Tớ, ừm đã thay đổi. Đúng hơn là, tớ phải thích nghi.

Mong cậu sẽ gặp con người mới của tớ vào một ngày không xa.

- Colleen -

15. Chương 15: Lá Thư Thứ Mười Hai

Paris, ngày XX tháng 11 năm 2011

Thân gửi Jake D.,

Cậu thế nào rồi? Có khỏe không? Gia đình ra sao? Chuyện tình cảm thế nào?

Cái cảm giác được những cậu chàng khác giới để ý, cuối cùng tớ cũng hiểu. Ban đầu tớ cũng cảm thấy tự hào và thích thú. Nhưng sau dần những cảm giác đó bị thay thế bằng sự khó chịu và cảm giác bị làm phiền. Họ đeo bám tớ đến căng tin, đến cửa lớp, rồi đến tận thư viện sau giờ học. Thậm chí có người còn đuổi theo tớ đến tận nhà làm tớ sứt mẻ vào một chiếc ô tô. Ngoài ra bởi vì tớ không phải dạng nổi tiếng mà cũng chẳng phải dạng chìm, thế nên đương nhiên khó mà tránh khỏi vài ánh nhìn xét nét khó chịu.

Có điều, nhớ không nào, tại sao tớ lại phải bận tâm cơ chứ!

Ồi chúa ơi!

Tớ thật sự không hiểu? Không hiểu nổi Jake D à! Tại sao chứ? Tớ đã làm đủ mọi cách. Giả dụ như vùi đầu vào công việc, nghĩ về tương lai. Tớ thậm chí còn thử hẹn hò với hai trong số những anh chàng đang theo đuổi mình (một việc làm lố bịch nhất từ trước đến giờ! Và tất nhiên họ cũng lố bịch y như vậy) Tuy nhiên tất cả những việc đó chẳng thế nào, không thể nào làm cho hình ảnh, khuôn mặt, giọng nói của cậu biến mất!

Tại sao? Tại sao hả Jake D. ơi?

Tớ sẽ thử nói chuyện về vấn đề này với mẹ.

Cậu thật biết cách làm cuộc sống của tớ khó khăn, ngày một khó khăn...

- Colleen -

16. Chương 16: Lá Thư Thứ Mười Ba

Paris, ngày XX tháng 1 năm 2012

Thân gửi Jake D.,

Lại một mùa Giáng sinh nữa đến rồi.

Mùa đông này chẳng cô đơn như đông trước, mà cũng chẳng ấm áp như đông trước.

Đông này mẹ tớ hạnh phúc. Mẹ đã gặp được một người đàn ông mà theo cảm nhận của tớ thì đơn giản theo kiểu quý tộc. Ý tớ là bác ấy văn minh, có học thức, thậm chí là trong công việc thì rất được tin nhiệm. Bác còn dẫn tớ và mẹ đến công ti để giới thiệu. Quan trọng nhất là bác ấy và mẹ khá hợp nhau, họ tìm được nhiều điểm chung. Và còn hơn cả quan trọng, đó là bác ấy yêu mẹ tớ. Và chiều nay thì bác ấy vừa liên lạc với tớ để lên kế hoạch cho một buổi tỏ tình tuyệt vời nhất.

Bác ấy cho tớ một cảm giác ấm áp và đáng tin cậy. Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt đầy đặn, cứng cáp, mái tóc cắt tỉa gọn gàng nhưng không quá chải chuốt. Bác ấy có phong cách ăn mặc khá ẩn tuợng, quần jeans với những chiếc áo khoác da hoặc áo măng tô (ngoài ra thì tớ chưa bao giờ thấy bác ấy mặc bất kì loại áo khoác nào khác) Và lưu ý nhé bác ấy không phải kiểu người thích để râu và nuôi mỡ trên bụng.

Cậu biết sao không Jake D., sự ấm áp của bác ấy khiến tớ nhớ về bố trước đây. Nhưng chỉ là trước đây mà thôi. Còn về sự tin cậy cũng như ngọt ngào của bác, lại gợi cho tớ nghĩ đến cậu.

Cậu mang đến cho tớ cả hai điều ấy, khi mà tớ cảm tưởng như cả thế giới quay lưng lại với mình.

Tớ mừng cho mẹ. Nhưng cũng thương hại cho bản thân mình Jake D. à. Giống như tớ và cậu sẽ chẳng bao giờ có duyên. Chỉ có riêng mình tớ là ngày ngày ôm nỗi nhớ và sự ảo tưởng về một ngày cậu đến vì tớ.

Giáng sinh an lành và chúc mừng năm mới Jake D.!

- Colleen -

T/b: Cuộc sống ở đây tuy bận rộn nhưng lại khiến tớ thoải mái. Con người ở nơi này cũng khá thân thiện. Và tớ thích phong cách làm việc nghiêm túc của họ. Vẫn mong cậu sẽ đến, khi đó tớ có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho cậu chẳng?

17. Chương 17: Lá Thư Thứ Mười Bốn

Paris, ngày XX tháng 3 năm 2013

Thân gửi Jake D.,

Chúa ơi, tớ đã bỏ bằng công việc giấy bút truyền thống này cả một năm trời!

Một năm nay tớ chỉ gửi thư điện tử. Ừm, thì chủ yếu là trao đổi bài tập các thứ.

Thực ra tớ đã hi vọng rằng việc không viết thư cho cậu trong vòng một năm nay sẽ giúp tớ dần không nghĩ về cậu nữa. Nhưng có vẻ như tớ đã nhầm. Đáng ra phải nói là tệ nhưng thật sự là cảm giác lại thật tuyệt. Nhẹ nhõm. Ít nhất tớ có thể biết được cậu quan trọng với tớ đến thế nào.

Dù sao thì tớ quyết định sẽ tiếp tục viết thư. Chúng ta không thể nào chối bỏ cảm xúc của mình được, đúng không?

Tớ cũng đã nói chuyện với mẹ về cậu. Và biết mẹ tớ nói gì không? Mẹ tớ đã nói rằng cậu sẽ là một đứa con rể tốt, nhưng cần phải nhạy cảm hơn một chút. Tất nhiên vụ “con rể” thì tớ cho là mẹ chỉ đùa thôi. Hơn nữa mẹ bảo tớ nên gọi điện cho cậu để nói về tình cảm của mình, giống như một cách giải tỏa. Và sau đó thì mở lòng mình ra để đón nhận những người mới.

Tớ vẫn phân vân. Tớ thấy mình thật sự rất kém cỏi trong vấn đề này! Cuối cùng tớ quyết định không gọi Jake D. ạ. Bởi vì tớ vẫn sợ. Sợ bị từ chối? Sợ nghe thấy tiếng cô bạn gái nào đó đang cười đùa ngay cạnh cậu? Tớ cũng chẳng biết nữa.

À có tin mới. Mẹ tớ và bác Ed đã chính thức hẹn hò được tám tháng! Thật tuyệt vời! Nhìn mẹ lâu lắm rồi mới vui vẻ như vậy, tớ thực sự mong rằng mối quan hệ này sẽ tiến triển xa hơn nữa. Dù gì thì tớ cũng nhớ khoảng thời gian có bố...

Ừm, chúng mình cũng sắp hết lớp mười hai rồi đấy nhỉ? Nhanh thật! Cậu chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp thế nào rồi?

Ôi giá mà tớ biết nhiều hơn về cậu của hiện tại...

Dù sao thì chúc cậu may mắn trong các kì thi sắp tới. Chúc tớ may mắn đi nào.

- Colleen -

T/b: Tớ tin là cả hai chúng ta đều sẽ làm được thôi. Chúng ta sẽ tốt nghiệp thật hoành tráng rồi thi đỗ trường đại học mà chúng ta mong muốn.

18. Chương 18: Lá Thư Thứ Mười Lăm

Paris, ngày XX tháng 8 năm 2013

Thân gửi Jake D.,

Thật khó tin! Cậu vừa lên trang nhất của tạp chí Elle! Cuối cùng tớ cũng có được một chút tin tức từ cậu. Người mẫu thể thao với bằng thành tích học tập hạng nhất sao? Không tệ chút nào.

Kì thi tốt nghiệp của cậu thế nào? Cậu chọn trường đại học nào thế?

Nếu tớ nhớ không nhầm thì cậu muốn trở thành bác sĩ đúng không nhỉ? Một bác sĩ tâm lý với ngoại hình cực chuẩn và tính cách dễ thương, năng động và tràn đầy nhiệt huyết. Tưởng tượng sau này tớ vinh dự được là bạn học cũ của bác sĩ tâm lý nổi tiếng Jake Drummore... Ôi tớ tin chắc rằng cậu sẽ làm được thôi.

Tớ nghĩ tớ sẽ theo ngành biên tập. Từ nhỏ tớ đã thích được gặp gỡ các nhà văn rồi tự tay biên tập ra những cuốn sách của họ. Mẹ và bác Ed thì luôn ủng hộ tớ bằng cả hai trái tim mặc dù giờ thì chúng đã hoà làm một.

Mà cậu biết gì chưa? Tớ đã có em được hai tuần rồi đấy. Tất nhiên nó vẫn đang trong bụng mẹ. Và... Với tin mừng ngoài ý muốn này, mẹ và bác Ed đã quyết định tổ chức đám cưới sớm hơn ba tháng. Tức là tháng sau!

Ôi tớ thực sự háo hức. Tớ sẽ được chứng kiến một mẹ trong màu trắng thuần khiết với tư cách cô dâu. Người ta nói đời phụ nữ đẹp nhất chính là vào thời điểm kết hôn. Vậy là mẹ tớ “đẹp nhất” hai lần. Và tớ dám chắc, lần này mẹ đẹp nhiều nhiều hơn lần trước. Tớ cảm nhận được điều đó từ sâu trong nụ cười của mẹ. Cùng với ánh cười trong mắt bác Ed.

Mẹ hỏi tớ có nên mời bố không. Tớ gật đầu ngay tắp lự. Thứ nhất, dù gì đó cũng là bố đẻ của tớ và tình yêu đầu của mẹ. Thứ hai, tớ muốn cho bố thấy, mẹ đang hạnh phúc đến nhường nào!

Giá kể cậu sẽ có mặt tại lễ đường, mỉm cười nhìn tớ bước vào theo sau mẹ trong vai trò phù dâu...

Ồ có lẽ tớ đọc quá nhiều chuyện tình cảm rồi. Biết sao được, có những người tìm lối giải thoát khỏi cuộc sống mệt mỏi của mình qua những trang sách. Họ đọc để tìm thấy những gì họ đã có, đang có, chưa có, hay là không bao giờ có...

Dù sao thì mẹ và bác Ed sẽ quyết định đi hưởng trăng mật ở Chicago, theo nguyện vọng của mẹ. Ừm, lý do là vì, đi đâu thì đi, Pháp, Paris vẫn chính là nơi tình yêu muốn đến nhất.

Điều tuyệt vời là mẹ đồng ý cho tớ đi ké với điều kiện giảm tối thiểu việc làm phiền mẹ và bác Ed.

Chicago, cái tên này làm tớ cảm thấy vừa phấn khích vừa mệt mỏi. Nhiều kỉ niệm yêu thương mà cũng nhiều kí ức mệt mỏi. Giống như tên cậu ấy nhỉ, Jake D.?

- Colleen -

19. Chương 19: Lá Thư Thứ Mười Sáu

Paris, ngày XX tháng 9 năm 2013

Thân gửi Jake D.,

Tớ không tin được Jake D. ạ! Không tin vào tai mình, không tin vào mắt mình, không tin cả mẹ và bác Ed!

Tớ đỡ rồi! Tớ làm được rồi.

Con đường đến với cái danh “biên tập viên” của tớ vừa rút ngắn được một bước rồi.

Tiếp theo sẽ là khó khăn, cũng khắc nghiệt và vất vả lắm nhưng tớ chắc chắn sẽ vượt qua hết!

Tớ sẽ học tại Trung tâm nghiên cứu Báo chí CFJ. Không tồi chứ?

Tin này cũng tốt đây. Cửa hàng hoa của mẹ tớ vừa mở thêm một địa điểm nữa. Điều này đồng nghĩa là mọi việc đang thuận lợi đấy. Và cậu biết gì không? Trong thời gian hè chưa phải đi học, mẹ giao cho tớ quản lý cửa hàng mới đó.

Ôi tớ biết cuộc đời chẳng phải lúc nào cũng suôn sẻ. Nhưng thật sự tớ không thể ngừng ước mọi việc sẽ như thế này mãi rồi theo đà mà phát triển tốt đẹp...

Mọi thứ, trừ một thứ.

Nực cười làm sao khi mà chưa có nổi một câu chuyện tình cảm của tớ thành công hay yên ổn. Mà không, thậm chí là có khi chưa hề chạm vào được ấy chứ. Giống như là chỉ cần tớ chạm vào thôi, những thứ tình cảm ấy sẽ như bong bóng mà tan vỡ mất.

Đến bao giờ tớ có được một phần bình lặng của trái tim đây Jake D.? Chuyện gia đình. Chuyện bạn bè. Rồi là chuyện tình cảm đặc biệt cá nhân...

Thật là mệt mỏi. Tất nhiên không thể thiếu những khoảng thời gian tớ muốn từ bỏ. Nhưng rồi cứ khi tớ muốn dứt bỏ nhất thì mọi chuyện lại trở nên tốt đẹp gấp hai lần. Đầu tiên là bạn bè, tại Paris này tớ chẳng nhận được nhiều lời qua tiếng lại thị phi như trước. Cũng có thể do bản thân tớ tự thích nghi chẳng? Và rồi chuyện gia đình. Mẹ bây giờ thật hạnh phúc. Lúc nào trông mẹ cũng rạng ngời, giống như bác, à không, đương Ed là mặt trời mang đến ánh sáng cho cuộc đời mẹ. Tớ cũng đang cảm thấy gia đình mới này của mình vô cùng dễ mến.

Thời gian qua thì cái gì đến tự sẽ đến. Chỉ là tớ và mẹ thích nghi và sống hết mình. Sống đúng là mình.

Nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy, cậu nói xem, tớ có nên chờ đợi tình cảm của cậu không Jake D.?

Hay là thời gian thay đổi nhiều điều, và cái tên Colleen hay “Amy Mọt” sẽ chỉ là một trong rất nhiều những thứ nhỏ nhất lướt qua trong trí nhớ của cậu?

Đúng là cuộc sống. Chẳng ai có thể thật sự biết được điều gì. Còn thời gian, quyền lực của nó khiến chúng ta phải ghen tỵ và thèm khát.

Dù sao thì, ừm, chúc cậu gặp may mắn trong tương lai gần nhất.

- Colleen -

20. Chương 20: Lá Thư Thứ Mười Bảy

Paris, ngày XX tháng 4 năm 2015

Thân gửi Jake D.,

Lâu rồi tớ mới có thời gian thanh thoi ngồi viết thế này.

Đúng là bận, bận rất bận. Nhưng lại chẳng hề mệt mỏi chút nào nhé. Ngược lại tớ có cảm giác là lúc nào trong người cũng tràn đầy năng lượng.

Tớ đoán đó là bởi vì tớ quá đam mê cái mục tiêu mà tớ đã đặt ra, quá khát vọng để đạt được giấc mơ từ thưở lên mười. Mẹ nói như vậy là tốt, và mẹ nói chính niềm đam mê sẽ rút ngắn đường đi của tớ hơn. Bởi đam mê là khi ta cố gắng bằng mọi giá, không ngần ngại tìm tòi, là khi mà bản thân chúng ta cảm thấy mãn nguyện với tất cả những gì ta đạt được, vì đó là thành quả từ công sức của ta, vì ta đã cố hết mình. Đương Ed cũng nói, người thành công là người phải có đam mê.

Một ngọn lửa khi cháy bùng sẽ tạo ra sức nóng, lan toả ra khắp nơi. Để rồi khi bị dập tắt, những dấu tích của nó vẫn còn vện nguyên, khó mà tàn lụi.

Ồ, mà càng sống trên lãnh địa của tình yêu này, tình yêu của tớ hướng về nó lớn dần lên từng ngày. Quả là cái tên “Thành phố Tình yêu” được sinh ra để dành cho nơi đây. Không chỉ là nơi mà các cặp đôi gặp gỡ, quen nhau, rồi vun đắp cho tình yêu của họ, mà còn là nơi để người ta yêu, khiến người ta yêu. Tớ yêu nơi này chính bởi thiên nhiên, nền văn hoá cũng như con người Paris.

Cánh đàn ông ở đây thật lịch thiệp, biết quan tâm, và rất tôn trọng phụ nữ. Có thể lấy đương Ed là một điển hình chẳng. Đương là người gốc Anh, nhưng dù gì đương cũng lớn lên ở Paris và hưởng trọn vẹn nền giáo dục từ Pháp.

Còn phái nữ, họ khiến tớ ngưỡng mộ Jake D. ą. Và họ khiến cả phe mày râu đổ rạp. Từ những cô gái trẻ cho đến những người phụ nữ đã đứng tuổi, họ đều toả ra khí chất quyền quý. Họ cuốn hút, theo cách riêng của họ. Nhưng điểm chung lớn nhất là họ mạnh mẽ, tự tin, và họ biết khi nào cần phải chủ động.

Một cô bạn tên Camile đã tới bắt chuyện với tớ trong ngày thứ hai đi học và thế là, cô ấy nghiêm nhiên trở thành bạn thân nhất của tớ. Dĩ nhiên tính cách cô ấy rất hợp với tớ, không giống như Emilia đâu. Hơn nữa, ở cô ấy có sự chân thành.

Biết sao không? Cô ấy có bạn trai. Và điều đáng nói là màn tỏ tình của cô ấy với anh chàng đó, ừm, Damien thì phải, làm cho tớ phải há hốc.

Như tớ đã nói, phụ nữ Pháp, họ tự tin, hấp dẫn, chủ động (ngay cả trong chuyện tình cảm của mình) và vô cùng táo bạo...

Mỗi ngày tớ đều dành một chút thời gian để suy nghĩ về chuyện này. Jake D., tớ quyết tâm rồi, chắc chắn khi đã chạm được vào sự nghiệp của mình, tớ sẽ tìm cậu hoặc gọi điện (mong là cậu sẽ chưa đổi số). Cậu sẽ là niềm đam mê tiếp theo của tớ.

Và đã là đam mê, tớ, sẽ theo đuổi đến cùng.

- Colleen -

21. Chương 21: Lá Thư Thứ Mười Tám

Paris, ngày XX tháng 11 năm 2014

Thân gửi Jake D.,

Nếu có gặp lại, Jake D, haha tớ sẽ chẳng ngạc nhiên nếu cậu lướt thẳng qua tớ đâu. Bởi vì chính tớ còn không nhận ra bản thân mình.

Tớ ở đây, Paris bây giờ, quả thật khác với tớ ở đó, Chicago ngày nào. Đứng trước gương, tớ của tuổi hai mươi một quá xa lạ so với tớ của tuổi mười hai.

Từ một thời còn bồng đồng, quá khép kín, bị kỳ thị gièm pha đủ điều, quá nhỏ bé trong cái thế giới quá rộng lớn, luôn cố gắng tạo ra một vỏ bọc nào đó... Lúc nào cũng bị nhấn chìm trong những cảm xúc tăm tối. Cho đến ngày trở nên năng động, cởi mở hơn, suy nghĩ chín chắn, được tôn trọng, chẳng còn cần chiếc mũ len luôn kéo sụp xuống để che giấu khuôn mặt...

Đó là cả một quá trình dài. Trải qua biết bao nhiêu xúc cảm, đi qua biết bao nhiêu con đường... Tiếp thu những bài học mà chỉ có trường đời mới là ngôi trường uy tín nhất.

Nhưng cậu biết không, kể từ ngày đầu tiên gặp cậu, dấu chân vô hình của cậu đồng hành trên mỗi chặng đường của tớ. Như là từng cơn gió nhẹ. Vô hình. Nhưng không thể thiếu trong cuộc sống con người. Khiến ta thoải mái. Xoa dịu đi cái nóng bức. Rồi cũng có khi se lạnh đến tê tái. Cùng là gió, nhưng lại cho nếm trải đa dạng các loại cảm giác đến vậy.

Cũng như cùng là cậu, nhưng lại đem đến cho tớ vô vàn các trạng thái cảm xúc khác nhau.

Lâu dần cũng trở thành gió. Không thể thiếu trong cuộc sống của tớ.

Cậu xuất hiện, làm lật tung cuộc sống của tớ. Cho tớ biết cảm giác thích một người. Cho tớ biết cảm giác mất đi một người bạn thân. Cho tớ biết cảm giác có hẳn một hội anti-fan. Cho tớ biết thế nào là ghen... Cho trái tim luôn đóng chặt của tớ hé mở. Là do tớ để cậu bước vào. Rồi cậu biến mất, tiếp tục đảo lộn cuộc sống của tớ. Tớ hiểu được cảm giác trống trải. Tớ hiểu được sợ mất đi một điều gì đó là thế nào. Tớ hiểu được cần phải thích nghi với cuộc sống và đối diện với nó như thế nào. Tớ hiểu được nhớ một người bạn khác giới là ra sao. Tớ hiểu được muốn giữ được điều gì đó thì phải làm gì...

Jake D. ạ. Người ta nói, thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất trong cuộc đời. Còn đối với tớ, thời gian chính là câu trả lời chính xác nhất cho những câu hỏi của cuộc đời.

Đúng là thời gian có làm phai mờ đi những tổn thương mà tớ từng có. Nhưng quan trọng hơn cả, thời gian khắc sâu đậm thêm hình ảnh của cậu trong tớ Jake D. à.

Và may mắn làm sao, nó đã tôi luyện cho tớ một dũng khí, ở một chừng mực nào đó. Đủ, chỉ vừa đủ để tớ có thể nói ‘Tớ nhớ cậu nhiều lắm!’ và ‘Tớ thích cậu nhiều lắm!’

- Colleen -

T/b: Tớ nhớ cậu nhiều lắm! Và tớ thích cậu nhiều lắm. Hãy lắng nghe thời gian.

22. Chương 22: Lá Thư Thứ Mười Chín

Paris, ngày XX tháng 10 năm 2017

Thân gửi Jake D.,

Tớ đã làm được, Jake D.

Nhưng có vẻ như không được thành công cho lắm.

Thế nào nhỉ? Ừm... Cuối cùng thì một tuần trước tớ đã cầm điện thoại trong tay và bấm số cậu. Tớ rất run. Vừa thầm mong cậu không nhắc máy lại nữa muốn nghe giọng cậu. Hơn hết là hi vọng cậu không đổi số.

Giống như đang chơi cá cược vậy. Hay thật!

Và tớ đã giật thót mình rồi lóng ngóng đến suýt rơi điện thoại khi đầu bên kia bắt máy “Alo?”

Đó là một giọng nữ the thé. Và cô gái đó nói với tớ bằng một giọng điệu khá hằn học, bảo rằng cậu đang có hẹn. Sau đó còn hỏi tớ là ai, rồi nói rằng cậu không lưu tên cho nên có gì gọi lại sau.

Có vẻ như chỉ là một cái cớ để cô ấy có thể nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại vô nghĩa đó.

Thực ra là tớ hơi thất vọng. Nhưng có lẽ đó chỉ là một trong những cô bạn nào đó. Một nhóm bạn của cậu đang đi ăn? Một cô giáo? Thủ thư? Ôi mặc kệ đi tớ nghĩ tớ sẽ gọi lại cho cậu vào một dịp nào khác. Giáng Sinh thì sao nhỉ? Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện thật lâu trong khi nhâm nhi những tách cà phê nóng cùng vài chiếc bánh quy gừng? Nếu như cậu vẫn còn độc thân...

Tớ đã bao giờ kể cho cậu về tình yêu của tớ với Paris này chưa nhỉ? Hôm nay tớ rảnh rỗi và đã lang thang dọc vài con phố của Paris. Những ngôi nhà xây bằng gạch mang hơi cổ kính, cứng cáp, mà không hề làm mất đi phần tinh tế. Những công trình tráng lệ với các hình trạm khắc tinh xảo... Những quán cà phê với ghế sắt uốn hoa mềm mại hay ghế mây vững chãi... Tất cả đều hoà vào nhau, tạo nên một Paris đúng chất. Vừa quý phái cổ xưa, vừa tao nhã thơ mộng. Tớ yêu từng góc ngách nơi này.

Đối với tớ, Paris thường mang một vẻ ảm đạm nhẹ nhàng. Có lẽ là do lớp sương mỏng mỗi sáng, màu xám nhàn nhạt trong treo của bầu trời, màu trầm đặc của các ngôi nhà? Tớ cũng không rõ. Tớ chỉ biết là tớ yêu Paris nhất, là ở cái không khí này. Nó cho tớ cảm giác bình ổn, trầm lắng, hơi kín đáo. Camile và mẹ tớ thì khác. Họ thích sự náo nhiệt, rực rỡ đậm chất lãng mạn về đêm của nơi này. Tớ cũng yêu buổi đêm, nhưng là khi mà được lặng lẽ đi dưới ánh đèn đường vàng lơ mờ, đủ để soi được những giọt hơi nước li ti đang bay nhảy theo nhịp điệu của riêng chúng, hít hà cái lạnh trong không khí. Khi đó, tớ chợt nhận ra, ngay đến hơi nước cũng có sân khấu riêng. Thế đấy, đơn giản là thế. Tớ yêu Paris vì nó cho tớ một tình yêu mà tớ chưa bao giờ có cơ hội được cảm nhận từ Chicago.

Dù sao thì, Camile và tớ đang dự định bay một chuyến tới Ý. Bọn tớ muốn thử sức kiếm đủ số tiền đặt vé trong vòng sáu tháng tới. Và hơn nữa ở Ý có một số tư liệu vô cùng hữu dụng cho bài tốt nghiệp của bọn tớ. Đi chơi xa một chuyến cũng không phải ý tồi chứ?

Thời gian tới đây sẽ rất bận bịu đây! Jake D., khi nào tớ đặt chân đến Ý, tớ sẽ kể cho cậu về mọi điều hay ho nhất ở đó.

Mà việc học của cậu thế nào rồi? Tớ biết cậu sẽ cố gắng hết mình nhưng hãy nhớ phải ăn ngủ điều độ nhé. Tớ không muốn nghe thấy một Jake D. với giọng khản đặc. Và tớ cũng không muốn gặp lại (nếu có thể) một Jake D. với râu tóc xồm xoàm gầy trơ hoặc béo phệ đâu.

Chúc may mắn. Tớ chắc chắn cậu sẽ cần điều đó.

- Colleen -

23. Chương 23: Lá Thư Thứ Hai Mười

Paris, ngày XX tháng 5 năm 2018

Thân gửi Jake D.,

Đầu tiên tớ muốn hỏi, gia đình cậu thế nào rồi? Bố mẹ cậu khỏe không?

Làm ơn, hãy nói với tớ gia đình cậu vẫn hạnh phúc và hai bác vẫn rất khỏe...

Ừm, tớ cũng chẳng biết nói sao. Chỉ là tớ muốn viết ra. Cậu biết đấy, viết ra là một cách giải tỏa khá hữu hiệu.

Tớ chưa từng có cảm xúc với màu đen. Nếu có thì chỉ là thấy ở nó một sự sang trọng. Nhưng giờ thì tớ ghét màu đen. Bầu trời đen kịt với những mảng mây u uất. Màu váy lụa đen và comple đen ở khắp nơi. Tất nhiên rồi, nghĩa trang mà, đó là bầu không khí thuộc về nó.

Tớ chỉ muốn nói, ba năm là quá ngắn ngủi Jake D. ạ. Ba năm được hạnh phúc, được cười, được sống hết mình, được sống đúng là mình... Biến mất hết. Mất hết. Chỉ trong vài giây chớp nhoáng.

Giá mà không có cái buổi giao lưu kinh nghiệm giữa các doanh nhân thành đạt và các sinh viên! Giá mà mẹ và dương Ed không đi tham dự! Giá mà chuyến bay đó chuyển hướng kịp thời! Hàng loạt những cái “giá mà”!

Nhưng mà “giá mà” bây giờ thì làm gì được cơ chứ? Đâu thể mang mẹ và dương trở về!

Tại sao? Tại sao?

Jake D. ới, cậu biết không? Tớ đã nói với cậu là mọi chuyện đều xảy đến vì một lý do nào đó, đúng không nào? Tớ đã luôn cố gắng để nhìn mọi thứ theo hướng cực kỳ tích cực ấy. Chỉ là, tớ muốn tin rằng, khi Chúa lấy đi của ta một điều gì, Người sẽ trả lại cho ta một điều khác. Đó là sự công bằng. Nhưng không, trong chuyện này, chuyện này, không hề công bằng một chút nào! Người mang mẹ và dương đi, nói thử xem điều gì Người có thể trả lại tớ để bù đắp cho được? Không gì cả!

Tớ đã sống không tốt sao? Hay là vì Chúa ghen tị với cuộc sống của tớ? Tớ dám chắc không lý do nào giải đáp được cho sự bất công này.

Thế đấy. Cuộc sống thật nực cười. Nhưng dù gì thì cuộc đời vẫn sẽ tiếp tục, sẽ chẳng ngừng lại vì bất kì ai...

Và tớ cũng không có nhiều lựa chọn. Tớ còn Gilbert để chăm sóc, nó thực sự cần sự yêu thương của tớ. Nó còn quá nhỏ, nó cũng không xứng đáng để phải nhận câu chuyện này.

Tớ còn những ước mơ. Tớ còn rất nhiều hoài bão... Mẹ và dương chắc chắn sẽ không muốn tớ vì chuyện của họ mà quá đau khổ, dừng lại trong một vài tích tắc và lỡ mất vài cơ hội.

Tớ sẽ không như vậy. Vì tương lai của tớ và Gilbert.

Xin lỗi vì không thể kể cho cậu về nước Ý. Tớ và Camile đã phải hoãn chuyến đi. Dù sao thì bài tốt nghiệp của bọn tớ cũng sẽ được hoàn thành theo chiều hướng khác.

Tớ thật biết ơn Camile vì ít nhất, cô ấy đã có thể hiểu được ý nghĩa câu nói “Người luôn bên bạn lúc cần nhất chính là người bạn thực thụ.”

Có cô ấy, tớ biết tớ không đơn độc.

Jake D., chỉ lần này thôi tớ suy nghĩ tiêu cực. Chỉ một lần thôi.

Thường thì tớ sẽ chẳng bao giờ chia sẻ với ai những chuyện quá riêng tư, quá đau đớn như thế này. Vì căn bản, tớ nghĩ nói cho họ không giải quyết được gì. Có đôi lúc lại trở thành vũ khí không ngờ để họ lên đâm tớ từ đằng sau.

Cậu sẽ không bao giờ nhận được những lá thư này. Hơn nữa, tớ muốn tin tưởng cậu. Đó là lý do tớ viết.

Cậu biết không, vì tớ không có thói quen viết nhật ký, cho nên đối với tớ, mỗi khi cầm bút viết những lá thư được truyền cảm hứng từ cậu, chính là cách giải tỏa và chia sẻ tốt nhất.

Cảm ơn cậu, Jake D.

- Colleen -

T/b: Tớ biết chẳng nên trông chờ vào phép màu hay mong ngóng điều ai đó mang lại. Nhưng không hiểu vì lý do gì, tớ vẫn thầm mong Chúa sẽ cho tớ một câu trả lời đích đáng. Bằng cách nào đó... Và cậu biết không, đôi lúc tớ vẫn tự hỏi, trước đây và bây giờ, tớ chiếm vị trí như thế nào trong cậu. Nếu được, dù có hơi vô lý, tớ mong Chúa cho tớ câu trả lời cho cả chuyện đó nữa.

24. Chương 24: Jake Drummore

Tôi nhanh chóng cất những bức thư vào hộp. Vài phút sau là rô ga xe máy phóng đến bệnh viện.

“Sao cơ? Cô ấy đi rồi sao?”

“Phải đó anh bạn. Cậu không nghe nhầm đâu. Đừng chường cái bộ mặt khó hiểu lộ bịch đó ra với tớ chứ!”

“Nhưng tôi tưởng 8 giờ tối nay cô ấy mới được xuất viện?”

“Phải. Đáng ra là phải thế. Nhưng cậu sẽ hiểu thôi khi mà thấy cái thái độ đáng sợ của người phụ nữ đó... Bọn tớ đã phải lùi lại thủ tục của hàng loạt các bệnh nhân khác đấy.”

Tôi gãi đầu gãi tai bối rối, cậu bạn lên tiếng châm chọc.

“Có chuyện gì sao? Đừng nói với tớ là cậu nhìn thấy cô gái đó lần đầu tiên và ông trời giáng cho một tia sét xuống đó nhé. Người ta gọi là gì nhỉ? A, tình yêu sét đánh.”

“Chúa ơi. Cậu im đi Dan! Cậu chẳng hiểu gì hết và cẩn thận lời nói đấy!”

“Ôi trời! Jake! Làm sao tớ hiểu được khi mà cậu chẳng hề có ý định cho tớ biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Ồ mà nhân tiện đây, lúc trả đồ cho cô nàng kì quặc đó, cậu có còn thấy cái hộp vuông kia không? Cậu biết đấy, cái hộp mà cậu hỏi tớ ấy?”

“C... Có. Mà thật ra là tớ đ...đang giữ nó đây. Ngay đây.”

“Chết tiệt nhà cậu Drummore! Cậu bị cái khỉ gì vậy cơ chứ! C... Cậu cần phải nhìn thái độ của cô ta ấy. Gào ầm ĩ lên, chạy xung quanh trong cái bộ đồ bệnh nhân, đòi cái hộp đó rồi đòi xuất viện. Còn dọa sẽ kiện bệnh viện vì tội quản lý tài sản cá nhân quá tệ. Blah blah. Cô ta thậm chí còn lườm tớ. Tớ đã làm gì chứ? Tuyệt vời lắm. Cậu vừa đóng góp một phần không nhỏ trong việc làm giảm uy tín của cái bệnh viện này đấy. ”

“Ôi trời. Tớ biết, Dan. Tớ xin lỗi. Và tớ đang cố gắng sửa lại sai lầm của mình đây. Ừm, mọi sai lầm. Vì vậy, làm ơn, giúp tớ. Giúp tớ tìm cô gái đó.”

“Không thể tin được là c...”

“Được rồi được rồi. Tất cả những gì cậu cần nói bây giờ là ai là người làm thủ tục xuất viện cho cô ấy.”

“Ôi chúa ơi Ja...”

“Dan. Cậu biết tớ mà.”

“Được thôi. Tớ sẽ giúp cậu vụ này. Nhưng cậu sẽ phải dãi tớ và mọi người trong bệnh viện một bữa ra trò đấy.”

“Hiểu rồi.”

“Là cậu nhân viên lần trước đưa cô ấy đến. Ra quầy trực, hỏi Melissa và cô ấy sẽ cung cấp cho cậu số điện thoại của anh ta.”

“Hoàn hảo. Cảm ơn Dan. Cậu luôn hiểu tớ nhất... Vậy... cứ chọn địa điểm đi nhé, thay cho lời cảm ơn và xin lỗi của tớ với tất cả mọi người.”

“Tuyệt. Tớ cá sẽ không ai thấy phiền đâu. Ồ và Jake này, khi tìm được cô ấy, nhớ giới thiệu đầy đủ cho tớ nhé.”

“Điều đó sẽ không thành vấn đề. ”

“Còn nữa. Nhớ chú ý đến chế độ ăn uống và chế độ làm việc của cô ấy. Rất quan trọng đấy. Chúc may mắn.”

“Cảm ơn, Dan. Tớ đã may mắn khi có cậu rồi. Và cũng nhờ có việc cậu kêu tớ đi lấy đồ cho bệnh nhân mà tớ phát hiện được ra cả tấn thứ quan trọng đấy. Cảm ơn anh bạn.”

“Cậu nói chuyện như thể đi xin việc thế? Và nghe qua cũng rất giống như chúng ta là phiên bản của Neil Patrick Harris và David Burtka ấy. Ôi vì Chúa, Jake... Đừng cảm ơn tớ, hãy cảm ơn vì cô ấy không may bị bệnh dạ dày và cậu nhân viên kia đã chọn bệnh viện này chứ, mặc dù tớ không ủng hộ cậu cảm ơn điều đó đâu. Dù sao thì cũng là trái đất tròn, người có duyên có nợ cả thôi ngài Drummores ạ. Tin tớ đi. Giờ thì nhắc mong cậu dậy và làm điều cần làm thay vì ngồi đây tán gẫu liên miên đi nào! Đừng để vai trò của tớ trong chuyện này bị uống phí chứ!”

Vì Chúa!

Trên thực tế thì đúng, việc giới thiệu cô ấy với Dan sẽ là một chuyện đơn giản.

Điều phức tạp là có tìm được cô ấy không.

Đã là hơn ba tháng kể từ ngày những bức thư dẫn tôi vào con đường tìm kiếm Colleen. Nhưng dường như mọi nỗ lực của tôi đều được đáp trả bằng con số không. Không gì cả.

Cậu nhân viên làm thủ tục xuất viện cho cô ấy nói sau khi xuất viện cô ấy đã biến mất và không để lại bất kỳ một tin tức gì. Không một mẫu giấy nhớ, không một cuộc điện thoại, không một tin nhắn. Đúng nghĩa. Và hiện tại không một ai biết cô ấy đang ở đâu.

Cô ấy hiện giờ như thế nào? Sức khỏe ra sao? Đời sống thường ngày thế nào? Thời gian dài như vậy không biết cô ấy có bạn trai chưa?

Tôi đã bị cuốn vào cuộc sống bận rộn, vội vã của mình và hoàn toàn quên bẵng đi về cuộc gọi đêm Giáng sinh năm ngoái. Tôi thậm chí còn không hiểu tại sao khi nói chuyện cùng cô ấy đêm đó, tôi lại để tuột mất cơ hội của mình?

Bất lực. Vô dụng. Ích kỷ. Tội tệ. Đó là tất cả những gì tôi cảm thấy về bản thân vào thời điểm này. Tôi đã quá quan tâm đến cảm xúc của bản thân mà chẳng hề để ý đến cảm xúc của cô ấy.

Mặc dù tôi rất muốn trách cô ấy vì đã không nói ra tình cảm của mình. Nhưng thực ra, tôi chẳng có quyền. Vì ngay đến tôi, ngày ấy là một tên con trai còn chẳng dám, cho đến giờ là đàn ông rồi cũng chưa bao giờ dám thú nhận. Giá như ngày đó chúng tôi dũng cảm hơn, mạnh mẽ hơn...

Tôi không hề thích thú việc phải tự lặp đi lặp lại câu “Đừng để cái gì tuột khỏi tầm tay rồi mới tiếc.”

Từ nhỏ tôi đã luôn được dạy rằng sống làm sao để không phải hối hận, để không phải nghĩ tới “giá như”.

Mà tôi thì đã phải hối hận quá nhiều thứ. Nhưng thật may mắn vì mẹ tôi cũng từng nói “Cái gì mất rồi thì đau khổ hối tiếc đều không lấy lại được. Điều tốt nhất có thể làm là bước tiếp để tìm cách khắc phục và sửa chữa những sai lầm. Rồi sau đó sống một cuộc sống tốt đẹp hơn. Và nhất là phải trân trọng những gì mình có.”

Qua tất cả mọi chuyện, qua những bức thư... Tôi đã không thể ở bên cô ấy những lúc cô ấy cần nhất, và cũng đã không thể có cô ấy ở bên những khi tôi cần nhất.

Tôi biết cô ấy sẽ luôn ủng hộ nếu tôi sống một cuộc sống thật tốt đẹp. Tôi biết. Nhưng cuộc sống của tôi có lẽ sẽ không thể gọi là tốt đẹp được nếu không có cô ấy. Hay ít nhất là không gặp được cô ấy.

Cả tôi và cô ấy đều cần điều đó. Ít nhất thì, sau cùng, chúng tôi cũng vẫn có thể là những người bạn.

Hơn nữa, nếu có thể làm được gì sau khi đọc những lá thư mà người nhận là tôi, chưa từng nhận được, thì đó là tiếp tục tìm kiếm cô ấy. Và như cô ấy đã viết trong thư, tôi sẽ không bỏ cuộc.

25. Chương 25: Lá Thư Cuối Cùng

Bốn năm sau...

Một ngày tháng Mười khá trong trẻo. Tiết trời mát lạnh với những cơn gió nhẹ, là dấu hiệu nho nhỏ của những đợt tuyết dày sau hai tháng tiếp theo.

Mùa thu lấy tông xám và vàng làm chủ đạo. Màu xám của bầu trời, nhưng là màu xám mỏng, trong vắt. Màu xám của những loài cây thân gỗ đang dần chuyển màu lớp vỏ để chuẩn bị hoà nhập với mùa đông. Màu xám của con đường bê tông hay con đường lát đá quen thuộc. Còn màu vàng, là màu của lá. Lá trên cành ngả sắc. Lá rơi trên nền đường vàng khô lạo xạo. Và màu của nắng, những tia nắng hiếm hoi, chỉ le lói chen qua kẽ hở giữa màn mây sương.

Nhưng hôm nay chẳng có nắng, chỉ có mây và gió. Tuy nhiên, dù có nắng hay không thì cũng chẳng hề gì đến Francis. Bác vẫn huyết sáo và đạp xe đi làm công việc đưa thư hàng ngày của mình. Bác luôn dậy từ thật sớm, vì bác thích cái yên lặng khi cửa và rèm của mọi nhà còn đang đóng kín. Và một lý do khác, bác thích nghe tiếng chào của cô gái người Mỹ có thói quen đọc sách trên xích đu trước nhà từ khi sương mới kịp tan được một chút.

“Chào bác Francis!”

“Chào Colleen! Hôm nay câu chuyện khiến cháu say mê từ sớm là gì thế?”

“Ồ, chỉ là một món đồ cũ thôi. Một nữ văn sĩ Anh yêu thích của cháu. Jane Austen. ‘Kiêu hãnh và định kiến’. Ôi, cháu đã nghiền cuốn này không dưới năm lần đấy!”

“Tất nhiên rồi. Và bác có thể thấy điều đó.”

Ồ, Becca có thích đọc sách không?”

“Có chứ. Con bé thích lắm! Một ngày của nó bắt đầu bằng chương đầu một cuốn sách và kết thúc bằng chương cuối của cuốn sách đó.”

“Tuyệt. Có lẽ cháu sẽ gửi em ấy mượn cuốn này vào ngày mai khi bác đi qua đây. Đây là cuốn mà bất kỳ ai chung sống với sách đều muốn sở hữu, rất nên đọc.”

“Ôi con bé hẳn sẽ thích lắm! Cảm ơn cháu. Mà hôm nay có hẳn hai lá thư và một bưu kiện đính kèm cho cháu nhé.”

“Cảm ơn bác Francis. Chúc bác một ngày tốt lành!”

“Tạm biệt Colleen. Hẹn gặp cháu ngày mai.”

Bóng dáng chiếc xe đạp của bác đưa thư mờ dần, Colleen trở vào nhà. Cô nhìn hai chiếc phong bì và gói bưu kiện trên tay.

Sau khi trở về Paris, mặc dù công việc hiện tại là khao khát của cô từ thuở còn được mẹ đọc cho những câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, một ước mơ đã thành hiện thực, cô vẫn quyết định xin nghỉ việc. Cô thấy mệt mỏi, ngột ngạt và lúc nào cũng có cảm giác bức bối, khi mà cuộc sống, công việc, và cả Gilbert đều tạo ra quá nhiều áp lực. Cô thừa nhận, cô yếu đuối, cô đã đánh mất bản lĩnh của mình khi làm như vậy. Nhưng cô lại không hối hận. Nghỉ việc ở công ty, hai cửa tiệm hoa đang trong tình trạng “tạm đóng cửa” lại được cô đưa vào hoạt động. Cô tiếp quản giấc mơ của mẹ và hạnh phúc với điều đó. Ở đó, cô cảm nhận được hình bóng của mẹ. Cô bắt đầu học cách nói chuyện với khách hàng, học cách điều hành hệ thống quản lý, ngày đêm tìm hiểu về các loài hoa, cách bày trí, cách cắm hoa,... Dần dần, cô cảm thấy thực sự gắn bó và yêu thích công việc này. Bà chủ tiệm hoa trẻ tuổi với sự vui vẻ, nhiệt huyết, những lẵng hoa được bày cắm theo phong cách rất riêng đã được lòng rất nhiều khách hàng, cứ người này giới thiệu cho người kia... Tiệm hoa ngày một đông khách, Colleen đã phải cầu sự trợ giúp từ Camile, và phải tiếp nhận hàng trăm cuộc điện thoại. Một trong hai chiếc phong bì là của bà Porter, một khách hàng quen thuộc của cửa hàng. Bà gửi thư cảm ơn và chúc cửa tiệm ngày càng phát triển. Trong thư bà có giải thích rằng, nhờ lẵng hoa iris của tiệm mà bà vừa mới thay lời xin lỗi làm lành được với bà bạn thân, và bà đã khá kinh ngạc khi bạn của mình yêu cầu lẵng hoa đó trở thành lời xin lỗi của bà.

Colleen bật cười. Nhưng chỉ vài giây sau đó, cô gần như bất động, cánh tay cô như bị tiêm ethyl chloride.

Trên tấm phong bì thứ hai cùng với gói bưu kiện đều ghi địa chỉ người nhận là “Colleen Amy” và người gửi là “Jake D”.

Chicago, ngày XX tháng 9 năm 2022

Thân gửi Colleen,

Xin chào. Ừm, tớ đoán “xin chào” là cách tốt nhất để mở đầu cho lá thư này nhỉ?

Tớ có thể hình dung ra khuôn mặt kinh ngạc và ánh mắt đang mở to đầy vẻ khó tin của cậu khi đang đọc bức thư này. Và sẽ càng bất ngờ hơn nếu cậu biết rằng hộp đựng thư kỳ lạ của cậu đã đến chỗ tớ. Thực ra là cậu có thể trách tớ vì tớ đã cầm chiếc hộp về... không phép. Cậu có quá phiền không, nếu tớ đã đọc nội dung bên trong đó?

Chúa ơi, tớ thực sự là một thằng tồi! Vì tất cả mọi chuyện Colleen ạ. Tồi tệ đến mức tùy tiện động vào những lá thư đó. Nhưng đọc thư rồi tớ mới thấy tớ còn hơn cả tồi tệ.

Cảm ơn cậu Colleen. Cậu vẫn không ngừng nghĩ về tớ, hay chính xác hơn là cái bóng của tớ (và mong cậu tha thứ cho tớ bởi sự ích kỷ của bản thân tớ vẫn muốn cậu như vậy) Nhưng tớ phải nói là cậu thật ngốc nghếch, Colleen! Nếu như tớ không tình cờ ghé qua tiệm hoa của cậu và biết được những gì tớ cần biết thì giờ này cậu sẽ vẫn đang ngồi đợi một thứ chưa chắc đã xảy ra? Thật là một điều may mắn khi cô bạn Camile của cậu biết tiếng Anh.

Đây là lần đầu tiên tớ viết thư tay cho nên cảm giác rất lạ, câu từ có lẽ hơi lộn xộn, nhưng lại vô cùng thư thả. Nó cũng giống với việc đang nhích thêm một bước về phía cậu, Colleen ạ...

Thật là kỳ quặc khi cậu viết đến hai chục lá thư cho tớ, còn tớ chỉ viết có vỏn vẹn một lá. Nhưng tin tớ đi, đây sẽ là lá thư cuối cùng của chúng ta.

Tớ có quá nhiều điều cần phải nói, và quá nhiều cảm xúc. Viết thư sẽ không thể hiện được tất cả. Vì vậy, Colleen, nếu cậu có thể, xin hãy đến gặp tớ tại quán cà phê cậu từng làm việc trước đây, ý tớ là, Le Select nhé. Cậu có thể đến bất cứ lúc nào, tớ sẽ dành cả ngày mai tại đó.

Còn nếu như cậu không đến, thì tớ vẫn nhất định gặp được cậu. Tớ đã để lỡ cơ hội tới hai lần, sẽ không có lần nữa đâu. Đợi người, cơ hội đâu có nhiều, đúng không?

Chờ cậu.

Jake D.

T/b: Cậu có nhớ đã từng hỏi về vị trí của cậu trong lòng tớ không?

Nếu sau lá thư này cậu chưa hiểu, hay dù cậu hiểu rồi đi chăng nữa, Colleen ạ, thì hãy nghe câu trả lời của tớ khi gặp lại nhé.

Colleen tưởng như cô vừa đọc một lá thư trong tưởng tượng.

Cô chưa từng nghĩ đến việc những lá thư cô đánh mất tại Chicago lại nằm ở chỗ người nhận mà cô chẳng hề có ý định gửi tới.

Cô càng chưa từng nghĩ tới một ngày cầm trên tay lá thư từ anh.

Trên hết, cô có nghĩ đến một lần gặp lại anh không à?

Chưa bao giờ.

Colleen gấp lá thư bỏ lại vào bao. Sau đó gom những lá thư đã viết trong bốn năm qua, cất vào chiếc hộp vuông.

Cô mở chiếc giường nhỏ trên táp đầu giường, đặt chiếc hộp vào bên trong rồi đặt lá thư “cuối cùng” lên trên rồi khoá lại.

Từ Colleen gửi Jake D.

Người gửi: Jake D. - Người nhận: Colleen Amy

26. Chương 26: Kết Thúc

7 giờ 31 phút sáng, số 99 đại lộ Boulevard du Montparnasse bị đổ đầy bởi bóng người chồng chéo lên nhau. Một chàng trai tóc vàng trong chiếc áo khoác dạ hiệu Marks & Spencer đang xoay người lướt lách qua dòng người đó. Trông anh chàng có vẻ đang gấp gáp. Có vài người quay lại nhìn anh với vẻ thương cảm. Người ta thường đến Le Select trong sự bình thần, hay ít nhất là đến để tìm kiếm sự an nhàn. Hiếm có ai thật vội vã...

Mà nào có ai hiểu được tâm trạng của Jake? Anh đang vừa hồi hộp, lại vừa lo lắng. Thật đáng xấu hổ và kỳ quặc nếu cô ấy đã đến và phải ngồi chờ anh. Nhưng mà điều anh lo lắng hơn cả, nếu như cô ấy không đến?

21 giờ kém 16 phút, Le Select bắt đầu ngớt khách dần. Họ đến rồi đi. Bên ngoài, ánh sáng tự nhiên đã được thay thế bởi ánh vàng trầm hơn của những dây đèn. Riêng có một chàng trai tóc vàng vẫn ngồi tại bàn cho hai người từ sáng sớm và đã qua năm lần gọi đồ. Cô nàng bồi bàn phục vụ vị khách kỳ lạ này không khỏi tròn mắt.

Jake dùng tay gõ nhịp trên mặt bàn, mười phút một lần anh lại vén tay áo lên liếc đồng hồ. Dù có thay đổi kiểu tư thế bao nhiêu lần thì vẫn chẳng thể làm cho Jake thấy thoải mái.

Coi nào... Au lait anh đã thưởng thức hai ly, espresso anh cũng đã nhâm nhi một cốc kèm theo món bánh sừng bò... Một cuốn tiểu thuyết trinh thám của tác giả người Mê-xi-cô Elmer Mendoza cũng đã được anh lựa xuống từ giá sách. Tuy nhiên, mười mấy tiếng đồng hồ trôi qua anh chẳng thể ngấm nổi năm trang giấy. Bởi lẽ, mọi việc Colleen mong muốn anh làm khi đến nơi đây anh đã làm rồi, vậy còn cô ấy? Cô ấy nói rằng sẽ làm một hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho anh, giờ thì anh chỉ mong sự có mặt của cô thôi, mà liệu cô có xuất hiện không? Hay là cô sẽ muốn đặt một dấu hiệu cho sự kết thúc?

“Xin hỏi... quý khách có muốn dùng thêm gì không ạ?”

Giọng Pháp nói tiếng anh lơ lớ của cô nàng bồi bàn làm Jake giật mình.

“À, làm ơn cho tôi một loại đồ uống bất kỳ mà cô có.”

“Vâng. Phiền quý khách chờ chúng tôi trong một lát.”

Cô bồi bàn bỏ đi. Jake nhìn theo, chắc hẳn trong lòng cô bồi bàn đang ôm một bụng thắc mắc, đơn giản là vì ánh mắt với mức độ lạ lùng tăng dần của cô ta sau sáu lần phục vụ đã cho anh biết điều đó.

‘Mày cần phải kiên nhẫn Jake. Nếu như bây giờ mày rời đi và cô ấy đến thì sao?’

23 giờ 7 phút, cánh cửa quán cà phê một lần nữa bật mở. Có thể là ai đó bước vào, hoặc cũng có thể là họ rời đi, lẽ tự nhiên thôi mà. Thế nhưng Jake vẫn ép mình hướng mắt nhìn về phía cửa theo linh cảm. Một cô gái bước vào. Mái tóc nâu sậm được búi cao trên đầu, vài lọn lông xòa trước mặt và rơi sau gáy tạo cho cô một vẻ tự nhiên trang nhã. Ngay lập tức mắt anh mở to đầy kinh ngạc. Anh vội vã đứng bật dậy, nở nụ cười và kêu lên một tiếng nhỏ chứa đựng hi vọng.

“Cậu đến rồi Colleen!”

“Xin chào, Jake D.”

“Nhưng...”

“Hơi muộn? Có phải ý cậu như thế?”

“Ồ... Ừm...”

“Ôi thôi nào, đừng nói chuyện với tớ bằng vẻ ấp úng đó chứ! Cậu đã bảo với tớ là cậu có rất nhiều chuyện muốn nói đấy nhé. À mà Jake D. này?”

“Gì vậy?”

“Cậu thích câu nào hơn? ‘Dù thế nào tớ cũng đã đến’ hay ‘Tớ đến muộn, nhưng còn hơn không bao giờ?’ ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ai-trong-anh>